

O gün çok güzel bir gündü. Memo ve annesi dolaşmaya çıkmışlardı.

'Ne yapıp edip, gezinin sonunda lunaparka uğramalı,' diye düşündü Memo.

Yolda, mahallenin onarım işlerini yapan Ali Usta'yla karşılaştılar.

Ali Usta, iriyarı bedeninden hiç beklenmeyen zariflikle eğilerek, "Merhaba delikanlı, nasılsın bakalım?" deyip, Memo'ya elini uzattı.

Memo da onun elini sıktı. 'Ali Usta'nın elleri de amma kocamanmış,' diye düşündü Memo, 'ellerim avucunun içinde kayboldu.'

Ali Usta sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Ellerim çok büyük, değil mi?" dedi. "İnşaatlarda çalışmaktan kocamanlaştılar."

Sonra gülümseyerek, "Seninkiler de pek küçükmüş," dedi. "Aç bakayım elini, karışlarımızı karşılaştıralım."

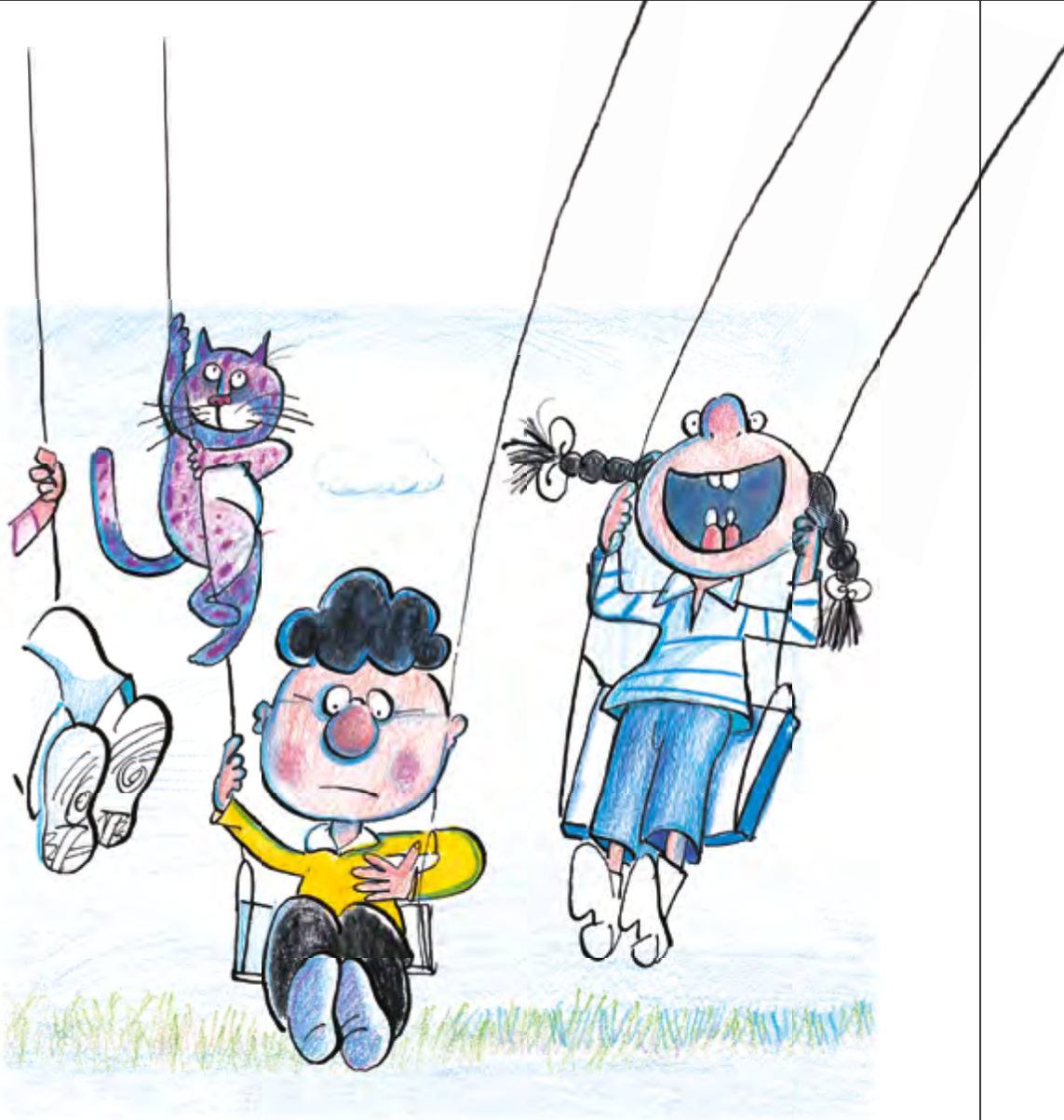
Memo, karışını en son noktasına kadar gerdi ve Ali Usta'nın karışına yapıştırdı. Eli, Ali Usta'nın elinin içinde küçücük kalmıştı.

"Neredeyse senin üç karışın benim bir karışım ediyor," dedi Ali Usta gülerek. "Yani, bir karışım seninkinin üç katı."

"Bir, iki, üç!" deyip karışladı Memo. Gerçekten de öyleydi.

Memo nedense bunu bir sorun haline getirmişti. Annesiyle gittikleri parkta salıncakta sallanırken, aklında hep “karışının ne kadar da ufak olduğu” vardı.

Artık herkesten saklaması gereken bir sırrı olduğunu düşündü. ‘Benim ellerim çok küçük. Sanırım, hep de böyle kalacak.’

